

Β) Μεταφ. 1) Ἐκφυμα σαρκῶδες τοῦ δέρματος μοιον πρὸς σταφυλὴν Κῶς. 2) Ὁ λοβὸς τοῦ ὠτός, ἐξ ὃ ἑξαρτᾶται τὸ ἐνώτιον Πόντ. (Οἶν.) 3) Ὁ μῦς τῆς κνήμης Πόντ. (Ὁφ.): Πολλὰ ἐπορπάτεσα τῶαί ἐπόνεσε τοῦ ποδαρὶ μ' τὸ βοτρυδ'.

βοτρυδολόγος ὁ, Λευκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βοτρυδὶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. λόγος, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 247. Ὁ συλλέγων τὰς μετὰ τὸν τρυγητὸν ὑπολειπομένας μι-
κρὰς ὀψίμους σταφυλάς.

βοτρυδολογῶ, Λευκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βοτρυδολόγος.

Συλλέγω τὰς μετὰ τὸν τρυγητὸν ὑπολειπομένας ὀψί-
μους σταφυλάς.

* **βοτρυδόπουλλον** τό, βοτρυδόπον Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βοτρυδὶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -πουλλον, δι' ἣν ἰδ. -πουλλος.

Βοτρυδάκι, ὁ ἰδ.

βότρυχος ὁ, Μεγίστ. βούτρυχος Μεγίστ. βούτρυ-
χας Μεγίστ. βούρυχο τό, Εὐβ. (Κουρ. Κύμ.) βέρυχο
Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) γούρυφο Εὐβ. (Κονίστρ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. βότρυχος = βόστρυχος. Διὰ τὸν τύπ.
βούρυχο πβ. ἄρωπος παρὰ τὸ ἄθρωπος.

1) Βοτρυδὶ **A 2**, ὁ ἰδ., Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κουρ. Κύμ.) Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Γαλην. 6,576-7 «τὴν τοῦ στεμφύλου προσηγορίαν ἐπιφέρουσιν αὐτῷ τῶν κλημά-
των ἐκπεφυκότι ριζώματι τῶν ραγῶν» τοῦτον ἡμεῖς βό-
τρυχον καλοῦμεν, ὅθεν ἐξήρτηται αἱ ραγάδες». 2) Σταφυλὴ ἀτροφικὴ μὲ ξηρὰς ράγας Εὐβ. (Κουρ.): Φέτι
ἐν εἵδαμε καλὸ σταφύλι, οὐλ-λο βούρυχα μαζ-ζέψαμε. 3) Μεταφ. τὸ περὶ τὰς κνήμας κρέμασμα τῆς βράκας Με-
γίστ.: Ἄσμ.

Ἐκαμα τ' ἀντροῦ μου βράκαν | τσαὶ τοῦ γροῦ μου
πανωβράκαν
το'ἔλειπεν ἡ σέλλα βούλη | τσαὶ τὰ θυὸ τὰ ποδινάρα,
ἔλειπεν τσ' ἡ βούτρυχος | ἀουπίσω τσ' ἀουμπρός.

βοτσαλάκι τό, βησσαλάτσιν Μεγίστ. βηζαλάτσι
Μέγαρ. βοτσαλάκι σύννηθ.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. βότσαλο διὰ τῆς καταλ. -άκι.

1) Μικρὸν θραῦσμα κεραμιδίου, ὄστρακον Μεγίστ.:
Φρ. Τὸν ἐπίασαν μὲ τὰ βησσαλάτσα (τὸν διεπόμπευσαν
διὰ τὴν κακὴν του διαγωγὴν). β) Μικρὸν θραῦσμα λι-
θίνης πλακὸς Μέγαρ. 2) Μικρὰ ψῆφος αἰγιαλοῦ ἢ πο-
ταμοῦ σύννηθ.

βοτσαλένιος ἐπίθ. ΝΧαλιορ. Ὑδρέικ. Θρῶλ. 122
βησσαλένιος Κάλυμν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βότσαλο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ένιος.

1) Πήλινος, ὄστράκινος Κάλυμν. 2) Στρωμένος μὲ
βοτσαλάκια, μικρὰς ποταμίας ἢ αἰγιαλίας ψῆφους ΝΧα-
λιορ. ἐνθ' ἀν.: Βοτσαλένια παραλία.

βότσαλο τό, βήσσαλον Κῶς Μεγίστ. Χίος βήσσαλο
Εὐβ. (Κουρ. Κύμ. κ. ἀ.) Ζάκ. Ἡπ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύ-
θηρ. Κύθν. Λευκ. Μέγαρ. Μεγίστ. Τηλ. κ. ἀ.—Λεξ. Δη-
μητρ. βήσσαλον Θράκ. (Αἰν.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Λεβάδ.)
βέσσαλον Κύπρ. Πόντ. (Οἶν.) βήσσελο Τήν. βήσσιλον
Θράκ. (Αἰν.) ἥσσαλον Κάρπ. γήσσαλον Κάρπ. βάσ-

σαλο Εὐβ. (Κύμ.) Πελοπν. (Καλάμ.) βότσαλο σύννηθ.
βότσαλον πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. φήσσαλο Ἡπ. μήσσαλο
Εὐβ. (Κύμ.) Ἰκαρ. μέσσαλον Κύπρ. δήσσαλο Σύμ.
βήσσαλε Τσακων. δήσσαλε Τσακων. βήσσαλη ἢ, Ἡπ.
Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. βήσσαλον. Ἰδ. GMeyer ἐν Bezz.
Beitr. 19,54.

1) Ὀπτή πλίνθος, τοῦ βλο Κρήτ. Λευκ. Πόντ. (Οἶν.)
—Λεξ. Δημητρ. 2) Θερμὴ πλίνθος ἢ κεραμὶς ἐπιτιθε-
μένη ἐπὶ τῆς κοιλίας τοῦ πάσχοντος ἀπὸ κωλικοπόνον
πρὸς παῦσιν τῶν πόνων. Κρήτ. Κύθν. Τσακων. Χίος.

β) Κεραμὶς θερμὴ τιθεμένη ἐντὸς σίτου πρὸς ἀφαί-
ρεσιν τῆς ὑγρασίας Κρήτ. γ) Κεραμὶς ἐμβαλλομένη εἰς
τὸν φούρνον καθ' ὃν χρόνον ψήνονται οἱ ἄρτοι πρὸς
ἐλάττωσιν τῆς θερμότητος Ἡπ. Κύπρ. Λευκ.—Λεξ. Δη-
μητρ.: Παροιμ. φρ. Χώνει βήσσαλα καὶ βγάνει καρβέλια ἢ
κουλούρα (ἐπὶ ἀνθρώπου εὐδοκιοῦντος ὑπὲρ πᾶσαν προσ-
δοκίαν) Ἡπ. Λευκ. 3) Τεμάχιον κεραμίδος, ὄστρακον
Εὐβ. (Κουρ. Κύμ. κ. ἀ.) Ζάκ. Ἡπ. Θράκ. (Αἰν.) Κεφαλλ.
Κρήτ. Κύθηρ. Κύπρ. Κῶς Λευκ. Μέγαρ. Μεγίστ. Πελοπν.
(Καλάμ.) Πόντ. (Οἶν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τήν. Χίος κ. ἀ.:
Φρ. Τὸν ἐπίασαν μὲ τὰ βήσσαλα (τὸν διεπόμπευσαν διὰ
τὴν κακὴν του διαγωγὴν) Μεγίστ. Νὰ μὴ σοῦ μείνη βήσ-
σαλο! (ν' ἀπολέσης τὰ πάντα, νὰ καταστραφῇς οἰκονομι-
κῶς) Λευκ. κ. ἀ. Νὰ σὲ γράφουνε 'ς τὸ βήσσαλο! (εἶθε
ν' ἀποθάνης! Ἡ φρ. ἐκ τῆς συνηθείας νὰ γράφῃ ὁ ἱερεὺς
τὸ ὄνομα τοῦ ἐνταφιαζομένου ἐπὶ τεμαχίου ὄστράκου καὶ
νὰ ρίπτῃ αὐτὸ ἐντὸς τοῦ τάφου) Κύμ. || Παροιμ. Ἐχῶσε
τὸ πέταλο κ' ἠῤῥηκε βήσσαλο (ἐπὶ τοῦ ζημιωθέντος εἰς
ἐπιχείρησιν, εἰς τὴν ὁποίαν κυτέβαλε μεγάλα κεφάλαια)
Κεφαλλ. || Ἄσμ.

Ἵ' τὸ κεραμίδι γεύονται, 'ς τὸ βήσσαλο δειπνᾶνε
Λευκ.

Παίρνει λιθάριον 'ς τὴν πονδῆ καὶ βήσσαλο 'ς τὰ χέρσα
Αἰτωλ. β) Θραῦσμα, σύντριμμα ἐν γένει Θράκ. (Αἰν.)
Λευκ. Στερελλ. (Ἀράχ. Λεβάδ.) Τηλ.—Λεξ. Δημητρ.:
Ἔσπασε τὴν τσανάκα κ' ἔκαμν τὴν βήσσαλα Τηλ. Συ-
νών. θρύψαλλο, συντρίμμι. 4) Λίθος μικρὸς στρογ-
γυλοειδὴς καὶ λεῖος τὴν ἐπιφάνειαν ὥς ἡ παραθαλασσία
ἢ ποταμὶα ψῆφος σύννηθ.: Δρόμος στρωμένος μὲ βότσαλα
σύννηθ. || Φρ. Παίζω τὰ βότσαλα (ἐν τῇ παιδιᾷ τῶν πεντο-
βόλων) Πελοπν. (Αἰγ.) || Ποίημ.

Ξανθὸ παιδί 'ς τοῦ ὠραίου γυαλοῦ τὰ βότσαλα γερμένο
ΠΝιρβάν. ἐν Ἀνθολ. Ἡ' Αποστολίδ. 274. Συνών. βο-
λάκι 2, βόλι 3. β) Λιθάριον ἐν γένει Ἡπ. Σύρ.:
Φρ. Τὸν πῆρανε μὲ τὰ βότσαλα (τὸν ἐλιθοβόλησαν) Σύρ.
Κάη τὸ ψωμί κ' ἐγίν' βήσσαλο (σκληρὸν ὥς λίθος) Ἡπ.

5) Τὸ τμήμα τοῦ φούρνου τὸ μετὰ τὸ στομίον καὶ
τοῦ ἐσωτερικοῦ μέρους Σύμ. 6) Τὸ ἔδαφος τοῦ φούρ-
νου Σύμ. 7) Τὸ μέρος τῆς ἐστίας, ὅπου ἀνάπτεται τὸ
πῦρ Σύμ. 8) Πράγμα κατάψυχρον Κάρπ.—Λεξ. Δη-
μητρ.: Ἐγύριξε 'ς τὸ χόρνι κ' εἶναι τὰ πόδια του βήσσαλο
Λεξ. Δημητρ.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Βήσσαλα τοπων. Κέρκ. (Ἀργυραδ.)

βοτδατὲ ἐπίθ. Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. βοτδίου.

Ὁ κατελιημένος ὑπὸ οἴστρου, ὁ οἰστρηλατούμενος.

βοτδίου Τσακων.

Κατὰ ΜΔέφνερ Λεξ. 76 ἐκ τοῦ ἀρχ. οἰστρω. Κατὰ
Γ' Αναγνωστόπ. ἐν Byzant. Zeitschr. 25,370 ἡ ἐτυμολογία
αὕτη ἀπίθανος.

Καταλαμβάνομαι ὑπὸ οἴστρου, οἰστρηλατοῦμαι, ἐπὶ

